בס"ד
"הדף היומי לתולדותינו"

יום ו', כ"ב בטבת תש"ע (08 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרָיִם וְיַעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ-חָם. וַיֶּפֶר אֶת-עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעַצְמֵהוּ מִצָּרָיו. הָפַךְ לִבָּם לִשְׂנֹא עַמּוֹ לְהִתְנַכֵּל, בַּעֲבָדָיו." [תהלים ק"ה 23-25]

השמח בחלקו

"בֶּן זוֹמָא אוֹמֵר: אֵיזֶהוּ עָשִׁיר? הַשָּׂמֵחַ בְּחֶלְקוֹ" [פרקי אבות, פרק ד' משנה א']

השבת אנחנו מתחילים את החומש השני של התורה, ספר "שמות", בו למדים אנו על תחילת הגלות במצרים (קיום הנבואה של ברית בין הבתרים).
הדרך שבה ירדנו מצרימה מעידה על הדרך שבה החזקנו מעמד למשך 210 שנות השיעבוד. בני ישראל לא שינו לא את שמותיהם, לא את לשונם ולא את לבושם. אומר הכתוב, "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיְמָה אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּאוּ. רְאוּבֵן שִׁמְעוֹן ... גָּד וְאָשֵׁר. וַיְהִי כָּל-נֶפֶשׁ יֹצְאֵי יֶרֶךְ-יַעֲקֹב--שִׁבְעִים נָפֶשׁ." בו זמנית גם **שמות** גם **נפש**. אנחנו אחד או רבים?

הדבר יתבאר על פי המעשה הבא:

= משל לאדם לוטש אבנים טובות וחורז מרגליות, שפרנסתו היתה קלה וברווח. דא עקא, כילי וקמצן היה ואגר כל פרוטה. לא קנה כלי בית, לא קנה בגדים, מהלך היה בקרעים בלואים וקונה משיירי המזון שבשוק.
ואשתו, מה נאמר, נשאה סבלה בדומיה והחרישה. אך עדיין לא נחה דעתו. בכל זאת, לא עולה בידו לחסוך את כל רווחיו, עדיין מוציא הוא מעות, ולריק, על אוכל מתכלה שסופו לאשפה!
יום אחד פנה לחדר עבודתו, ואשתו שומעת צעקות בוקעות ממנו. רצה מהרה ושמעה את בעלה מקונן בקול מר: "מה לי ולך, למה עכרתני! גזלן אתה, חמסן, פושע!" הציצה לחדר – ולא ראתה איש. נרעדה: היכן מסתתר הרוצח הנעלם? רצה כל עוד רוחה בה, והזעיקה את השוטר. החלה מיבבת וצועקת: "שודד מסתתר בחדרו של בעלי!" בא השוטר, התפרץ לחדר ומצא בו את הבעל לבדו. הבין שהוא השודד ואסרו... השתרכה אחריהם האשה וקראה: "לא, לא הוא" – אך לא היה לה שומע. אחז בו השוטר בחזקה והביאו לפני השופט.
שאל השופט, "מה העניין?" ענה השוטר: אשה זו טענה שבחדר מסתתר שודד. באתי ואסרתיו." והאשה מתייפחת, "לא, זהו בעלי!" הביט השופט באיש לבוש הקרעים, הנראה כאחד הפוחזים הדלים, פנה לאשה ותבע הסבר.
סיפרה האשה על זעקותיו של בעלה, כי בא שודד לחסלו. הסבירה כי מלאכתו באבנים טובות ומרגליות, וטרף מועד הוא לשודדים ולגנבים! הביט שוב באיש לבוש הקרעים ותמה: הזהו הצורף שמלאכתו באבנים טובות?
שאלו: מי היה השודד? כלום הנסת אותו?" "לא הברחתיו", ענה הבעל בצרחה, "הריהו לפניך!" "מיהו?" נבעת השופט. "זהו פי, השודד והחומס! מה לו ולי, מדוע חומס הוא את יגיעי? את כל עמלי הוא מכלה,

"מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים--אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי-יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם ה'." [תהלים צ"ג 4]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ששי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 16^{31}	(י-ם): 16^{16}	(ת"א): 16^{31}	(חיפה): 16^{19}
צאת השבת	(ב"ש): 17^{30}	(י-ם): 17^{31}	(ת"א): 17^{33}	(חיפה): 17^{30}

פרשת השבוע: "שְׁמוֹת" [שמות א' 1 – ו' 1]

יום נעים ושבת שלום ומבורך!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום ו', כ"ב בטבת תש"ע (08 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

טוחן בשניו ומאבד לריק!" זעק האיש. הביט בו השופט והבין. הבין שלפניו קמצן מועד, שנטרפה עליו דעתו מרוב קמצנותו.
נענה השופט ואמר: "אכן, צודק אתה בטרוניתך! את הנעשה אין להשיב ומה שהיה היה, אך מעתה ואילך ישרור משפט צדק!" קרא השופט לשוטר ואמר: "עליך להתלוות עם האדון לביתו, ולהשגיח על פיו שלא יחמסנו עוד. אל תתן לפה לחמוס דברי מאכל, עמוד על המשמר!" הכל שמעו ותמהו, רק הקמצן המטורף שמח ועלז.
הלך לביתו והשומר עמו, עשה השוטר מלאכתו נאמנה, וכעבור שבוע ימים ביקש הקמצן בשארית כוחותיו שישאוהו אל השופט. "הרשני נא", לחש, "לקחת דבר מה לפי." "מה?" תמה השופט, "ברצונך לפטם במו ידיך את השודד?""סכלתי", התוודה הקמצן, "פי אינו איבר לעצמו, **כל גופי חטיבה אחת**, והאוכל הבא לפי מזין את האיברים כולם...". =

כעת, על פי המשל הנ"ל מתבאר הכתוב. כאשר מדברים על עם ישראל – עם הסגולה – נוקט הפסוק לשון **יחיד**: "כל נפש", "שבעים נפש" כי עם ישראל "כאיש אחד בלב אחד", "**שה פזורה ישראל**" [ירמיה ו' 17]. כל מהותם של ישראל היא באחדותם "והיו לאחדים בידיך", וכמו שכל איבריו של אדם הם חטיבה אחת, **כן ישראל חטיבה אחת**. כשם שכל איבר ואיבר באדם אינו לעצמו בלבד אלא הוא אחד מתוך מכלול שלם של הגוף, כן ישראל אינם מחולקים בנשמתם (בגוף כן, בנפש לא), אלא כולם כאיש אחד.
[מתוך הספר "תורה וחיים", פר' שמות]

§§§§§§§§§§§§§§§§

אך כאמור, הגופים נפרדים כי לכל אחד מאיתנו תפקידים נפרדים למלא. לכן אנחנו בעלי פרצופים שונים וכן דעות שונות, ואף בעלי שמות שונים...! לאחרונה, שאלתי כיתת תלמידים אם הם מודעים למה שההורים עוברים כדי שייולדו ויצאו בריאים ושלמים לאור העולם. האם הם מעריכים את מתנת החיים שקיבלו? האם אמרו להוריהם פעם, "**תודה**!" על מתנה זו.
ועוד שאלתי, האם הם גם אוהבים את השם שלהם? האם הם יודעים איך שההורים 'מתחבטים' עד שמוצאים את השם המתאים ביותר לתינוק החדש שלהם? האם גם על השם שקיבלו אמרו **תודה** לאמא ואבא?

הרי השם מסמל גם הוא שיש לנו תפקידים שונים זה מזה וכן מכל עם אחר. האיש השמח בחלקו, והעם השמח בחלקו הוא אכן עשיר ועשיר!

שבת שלום ומבורך, ☺
ברברה ומרדכי

"מִקְלוֹת מַיִם רַבִּים--אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי-יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם ה'." [תהלים צ"ג 4]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ששי** בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 16^{31}	(י-ם): 16^{16}	(ת"א): 16^{31}	(חיפה): 16^{19}
צאת השבת	(ב"ש): 17^{30}	(י-ם): 17^{31}	(ת"א): 17^{33}	(חיפה): 17^{30}

פרשת השבוע: "שְׁמוֹת" [שמות א' 1 – ו' 1]
יום נעים ושבת שלום ומבורך!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.